

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Vitári Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek,
a dr. Szegedi László ügyvéd (**jogi képviselő címe**) által képviselt ... alperes neve (**alperes címe**) alperes ellen, 26.719.000 forint és járuléka megfizetése iránt indított perében,
a Fejér Megyei Bíróság 2008. május 26. napján kelt, 14.G.40.112/2007/10. számú ítélete ellen az alperes által előterjesztett fellebbezés folytán, a 2008. december 5. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek tizenöt napon belül 250.000 (Kettőszázötvenezer) forint másodfokú perköltséget, az államnak pedig - külön felhívásra - 900.000 (Kilencszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Ezen ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 26.719.000 forintot, és ezen összeg után 2005. november 29. napjától a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatot, továbbá 600.000 forint plusz áfa összegű ügyvédi munkadíjat perköltség címén, valamint az államnak külön felhívásra 900.000 forint eljárási illetéket.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az alábbiakkal indokolta:

A megállapított tényállás szerint az alperes az 1997. január 2-án megalakult T. Kft.-nek ügyvezetője volt. Az alperes képviseleti joga 2005. november 24. napjáig állt fenn, amikor is a Fejér Megyei Bíróság ... számú végzésével elrendelte a felperes felszámolását; a felszámolás kezdő időpontja 2005. november hó 24. napja.

Az alperes 2005. november 23. napján egyszerűsített éves beszámoló mérleget készített, amelyben úgy nyilatkozott, hogy a felperes gazdasági társaság 26.719.000 forint pénzeszközzel rendelkezik. A felperesi gazdasági társaság egyszerűsített éves beszámolóiból kitűnően, amelyeket szintén az alperes írt alá, 2004-ben 26.719.000 forint, 2003. évben 26.619.000 forint, az ezt megelőző 2002. évben 24.629.000 forint volt a felperes készpénzállománya.

A felszámolás kezdő időpontját követően az alperes a mérlegben szereplő pénzüsszeget a felszámolónak nem adta át, azzal nem számolt el. Arra hivatkozott, hogy ezt az összeget alvállalkozói részére fizette ki, e kifizetések azonban a könyvelésben nem szerepelnek.

Az elsőfokú bíróság ismerte a felperes kereseti kérelmét, amelyben az alperes 26.719.000 forint és ennek 2005. november 29. napjától a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamata, valamint a perköltsége megfizetésére kötelezését kérte. Keresetét azzal indokolta, hogy az alperes nyilatkozata szerint a felszámolás alá került felperes gazdasági társaság 26.719.000 forint készpénzeszközzel rendelkezett, ez azonban a felszámoló részére nem került átadásra. A keresete jogalapjaként a 2006. évi IV. törvény 30. § (2) bekezdését, a Ptk. 301. §-át jelölte meg.

Az elsőfokú bíróság összefoglalta az alperes ellenkérelmét, mely a kereset elutasítására irányult. Ebben arra hivatkozott, hogy a felperes házipénztárában ténylegesen a követelt készpénzállomány nem szerepelt. Ebből a pénzeszközből a felszámolási eljárás megindulását megelőzően alvállalkozókat fizetett ki. A kifizetésekről átvételi elismervények készültek, amelyeket a felszámolónak át is adott.

Az elsőfokú bíróság a keresetet megalapozottnak találta.

Megállapította, hogy a peranyaghoz csatolásra került az alperes által 2005. november 23. napján készített egyszerűsített éves beszámoló mérleg, valamint a felperes gazdasági társaság 2002., 2003. és 2004. évre vonatkozó egyszerűsített éves beszámolója. Az egyszerűsített éves beszámolóiból kitűnően a 2005. évi egyszerűsített éves beszámoló szerint a társaság rendelkezett 26.719.000 forint készpénzzel. Ugyanez a készpénzállomány megtalálható volt a gazdasági társaságnál az alperes nyilatkozata szerint már a 2004. évben is. Az alperes által az érdemi ellenkérelme alátámasztására csatolt átvételi elismervények különböző összegű kifizetésekről szóltak, azonban ezek az átvételi elismervények 2001. és 2002. évben keltek. Az eljárás során tanúként meghallgatott Gy.T. is úgy nyilatkozott, hogy a felperesi kifizetésekről csak ezek az átvételi elismervények készültek, ezek a társaság könyvelésében azonban nem szerepeltek.

Az elsőfokú bíróság jogi álláspontja szerint a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számv.tv.) 12. § (1) bekezdése értelmében a könyvvezetés az a tevékenység, amelynek keretében a gazdálkodó a tevékenysége során előforduló, a vagyoni, pénzügyi, jövedelmi helyzetére kiható gazdasági eseményekről a törvényben

rögzített szabályok szerint folyamatosan nyilvántartást vezet és azt az üzleti év végével lezárja. A 15. § (2) bekezdése alapján a gazdálkodónak könyvelnie kell mindazon gazdasági eseményeket, amelynek az eszközökre és a forrásokra, illetve a tárgyevi eredményre gyakorolt hatását a beszámolóban ki kell mutatni, ide értve azokat a gazdasági eseményeket is, amelyek az adott üzleti évre vonatkoznak, amelyek egyrészt a mérleg fordulónapját követően, de még a mérleg elkészítését megelőzően váltak ismertté, másrészt azokat is, amelyek a fordulónapjával lezárt üzleti év gazdasági eseményeiből erednek, a mérleg fordulónapja előtt még nem következtek be, de a mérleg elkészítését megelőzően ismertté váltak (a teljesség elve). A 15. § (3) bekezdése szerint, a könyvvitelben rögzített és a beszámolóban szereplő tételeknek a valóságban is megtalálhatóknak, bizonyíthatóknak, kívülállóknak is megállapíthatóknak kell lenniük. Értékelésük meg kell, hogy feleljen az e törvényben előírt értékelési elveknek és az azokhoz kapcsolódó értékelési eljárásoknak (a valódiság elve). A 18. §-a úgy rendelkezik, hogy az éves beszámolóban a vállalkozó vagyoni, pénzügyi és jövedelmi helyzetéről és azok változásáról megbízható és valós képet kell mutatnia. Tartalmaznia kell minden eszközt, a saját tőkét, a céltartalékot és minden kötelezettséget, továbbá az időszak bevételeit és ráfordításait, az adózott és a mérleg szerinti eredményt, valamint azokat az adatokat, szöveges indokolásokat, amelyek a vállalkozó valós vagyoni, pénzügyi helyzetének működése eredményének bemutatásához szükségesek. A 165. § (1) bekezdése szerint minden gazdasági műveletről, eseményről, amely az eszközök, illetve az eszközök forrásainak állományát, vagy összetételét megváltoztatja, bizonylatot kell kiállítani. A gazdasági műveletek (események) folyamatát tükröző összes bizonylat adatait a könyvviteli nyilvántartásokban rögzíteni kell. A 165. § (2) bekezdés értelmében, szabályszerű az a bizonylat, amely az adott gazdasági műveletre (eseményre) vonatkozóan a könyvvitelben rögzítendő és a más jogszabályban előírt adatokat a valóságnak megfelelően hiánytalanul tartalmazza, megfelel a bizonylat általános alaki és tartalmi követelményeinek, és amelyet - hiba esetén - előírásszerűen javítottak. A 165. § (3) bekezdés a) pontja alapján, a pénzeszközöket érintő gazdasági műveletek, események bizonylatainak adatait késedelem nélkül, készpénzforgalom esetén a pénzmozgással egyidejűleg, illetőleg bankszámlaforgalomnál a hitelintézeti értesítés megérkezésekor, az egyéb pénzeszközöket érintő tételeket legkésőbb a tárgyhót követő hó 15. napjáig a könyvekben rögzíteni kell. A 166. § (1) bekezdése tartalmazza azt a szabályt, amely szerint számviteli bizonylat minden olyan, a gazdálkodó által kiállított, készített, illetve a gazdálkodóval üzleti, vagy egyéb kapcsolatban álló természetes személy, vagy más gazdálkodó által kiállított, készített okmány (számla, szerződés, megállapodás, kimutatás, hitelintézeti bizonylat, bankkivonat, jogszabályi rendelkezés, egyéb ilyennek minősíthető irat) függetlenül annak nyomdai vagy egyéb előállítási módjától, amely a gazdasági esemény számviteli elszámolását, nyilvántartását támasztja alá. Az elsőfokú bíróság idézte még a Számv.tv. 167. § (1) bekezdését, mely a könyvviteli elszámolást közvetlenül alátámasztó bizonylat általános alaki és tartalmi kellékeit határozza meg.

Ezekre a részletesen ismertetett jogszabályokra figyelemmel az elsőfokú bíróság az alperes által bizonyítékként csatolt átvételi elismervényeket nem fogadta el, azokra alapítottnan az alperes védekezése körében felhozott állítását nem találta

bizonyítottak, különös tekintettel arra, hogy ezek az iratok ellentétesek az alperes által készített éves beszámolók és a mérleg adataival, illetve, hogy ezeket a kifizetéseket az alperes - nem vitatottan - a könyvelésben nem szerepeltette.

Az elsőfokú bíróság ismertette a Cstv. 31. § (1) bekezdését, amely szerint a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezet vezetője köteles a felszámolás kezdő időpontját megelőző nappal záróleltárt, valamint éves beszámolót, egyszerűsített éves beszámolót, vagy egyszerűsített mérleget (tevékenységet lezáró mérleget), továbbá adóbevallást és az eredmény felosztása után zárómérleget készíteni és azt a felszámolás kezdő időpontját követő 45 napon belül a felszámolónak és az adóhatóságnak átadni. Megállapította, hogy az alperes e kötelezettségének eleget tett, az éves beszámolót a felszámolónak átadta.

Az elsőfokú bíróság jogi álláspontja szerint a felperes felszámolásának elrendelése idején hatályban volt, a gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXIV. törvény (Gt.) 21. § (1) bekezdése szerint a gazdasági társaság ügyvezetését a gazdasági társaságok egyes formáira vonatkozó rendelkezések szerint a vezető tisztségviselők látják el. A Gt. 29. § (1) bekezdése alapján a vezető tisztségviselők a gazdasági társaság ügyvezetését az ilyen tisztséget betöltő személyektől elvárható fokozott gondossággal, a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. A jogszabályok a társasági szerződés, illetve a gazdasági társaság legfőbb szerve által hozott határozatok, illetve ügyvezetési kötelezettségeik vétkes megszegésével a gazdasági társaságnak okozott károkért a polgári jog szabályai szerint felelnek a társasággal szemben.

Az alperes a felszámolási eljárás megindításakor 26.719.000 forint készpénzállomány meglétéről nyilatkozott a tevékenységet lezáró mérlegben. Ez a készpénzállomány a felszámoló részére átadásra nem került. Az alperes az általa említett kifizetéseket, a csatolt átvételi elismervényekkel az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem tudta bizonyítani, azok nem voltak alkalmasak a könyvelési adatokban foglalt tartalom megdöntésére.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság arra a következtetésre jutott, hogy az alperes a felperes gazdasági társaságnak kárt okozott akkor, amikor a 26.719.000 forintos készpénzállománnyal nem számolt el, így őt a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján kötelezte ennek az összegnek, késedelmi kamatainak a felperes részére történő megfizetésére. A Pp. 78. § (1) bekezdése alapján rendelkezett a felperesnek megfizetendő perköltség, illetve a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az államnak járó eljárási illeték megfizetéséről.

Az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes támadta meg fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatásával a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérte.

Fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a kártérítési felelősségnek a Ptk. 339. §-ában meghatározott feltételei nem állnak fenn. Azt állította, hogy „a felszámolónak” semmilyen kárt nem okozott, megpróbált tisztességesen elszámolni. Előadta: már korábban is tájékoztatta a felszámolót arról, hogy vannak olyan kifizetések, amelyekre a gazdasági társaságnak nem volt fedezete, mert az általa elvégzett munkák ellenértékét teljesen nem fizették meg, viszont a bevont alvállalkozók kifizetése megtörtént. Amennyiben „a kifizetések lekönyvelésre kerültek volna, úgy

annak adótartalma is terhelte volna a társaságot, ezért a kifizetéseket mint készpénzt" vette figyelembe. Arra hivatkozott, hogy tájékoztatta a felszámolót arról is, hogy az elmaradt „munkabér” megfizetése érdekében az általa átadott dokumentumok alapján kezdeményezzen pert, amelynek sikere esetén a társaság pénzügyi helyzete helyrehozhatóvá vált volna. Erre azonban a felperes nem volt hajlandó.

Úgy vélte, a jogellenesség, de a felróhatóság sem állapítható meg eljárását illetően, mely az adott helyzetben elvárhatónak minősül. Megjegyezte, hogy a gazdasági társaság 10 millió forint értékű ingatlanát is átadta a felszámoló részére, aki annak értékesítését meg sem kísérelte.

Azt állította, kár bekövetkezéséről nem lehet szó akkor, amikor megállapítható, hogy a társaság minden anyagi forrását a T. Kft. anyagi helyzetének rendezésére fordította, az erről becsatolt iratok rendelkezésre állnak.

Azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság a jogellenességet a számviteli törvény rendelkezéseinek megsértésében látta, azonban az alperes szándéka a társaság anyagi érdekeinek megvédésére, működésének fenntartására irányult, ami újabb kiadások elkerülését szolgálta, és nem a felszámoló, a felperes károsodását segítette elő. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság azt sem mérlegelte, hogy végső soron a felperes felszámolásához az vezetett, hogy az elvégzett munkák után nem folyt be a bevétele.

Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem derítette fel kellőképpen a tényállást, a jegyzőkönyvekben szereplő, alperesre nézve terhelő részleteket, az okirati bizonyítékokat figyelmen kívül hagyta, s egyáltalán nem értékelte az általa becsatolt iratokat sem.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 339. § helyes értelmezésének figyelmen kívül hagyásával jogszabálysértő, iratellenes és tényállásában is felderítetlen ítéletet hozott, s a hiányos tényállásból jogilag téves következtetést vont le.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, valamint azt, hogy az ítélőtábla kötelezze az alperest a másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére.

Fellebbezési ellenkérelme indoklásában előadta: az elsőfokú bíróság ítélete mind jogilag, mind ténybelileg megalapozott.

A fellebbezés egyes részeit idézve arra hivatkozott, hogy az abban foglaltak ismételten megerősítik az ügyvezető súlyos kötelezettségszegését. Az alperesnek az az álláspontja, amely szerint a felszámolónak semmilyen kárt nem okozott, irreleváns, mivel az adott per felperese a gazdasági társaság, amelyet a felszámoló törvényes képviselőként képvisel.

A gazdasági társaságokról szóló 1997. évi CXIV. törvény 29. § (1) bekezdése értelmében - amint arra az elsőfokú bíróság határozatában is hivatkozott - a vezető tisztségviselők a gazdasági társaság ügyvezetését az ilyen tisztséget betöltő személyektől elvárható fokozott gondossággal, a gazdasági társaság érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. A jogszabályok, a társasági szerződés (alapító okirat, alapszabály), illetve a gazdasági társaság legfőbb szerve által hozott határozatok, illetve ügyvezetési kötelezettségeik vétkes megszegésével a gazdasági társaságnak okozott károkért a polgári jog szabályai szerint felelnek a

társasággal szemben.

Az elsőfokú eljárás során megállapítást nyert, és ennek tényét maga az alperes is kifejezetten elismerte, hogy a 2005. évi egyszerűsített éves beszámolóban a társaság készpénzvagyonaként 26.719.000 forint került feltüntetésre. Ezt az összeget azonban az ügyvezető - szintén nem vitatottan - a felszámoló részére átadni nem tudta. A fellebbezésben felhozottakra reagálva arra hivatkozott, hogy a vezető tisztségviselőnek tevékenységét elsődlegesen a mindenkor hatályos jogszabályoknak megfelelően, azok keretei közt kell kifejtene. Az, hogy a jogszabályok, és az azok által elvárt fokozott gondossági kötelezettség megsértése a társaság érdekében történt, irreleváns. A jogszabályi előírások (így a számviteli törvény valódiság elvére vonatkozó, illetve a gazdasági társaságokról szóló törvény fokozott gondosságot, és a vezető tisztségviselők személyes felelősségét előíró rendelkezései) éppen a társaság, annak tulajdonosai, és hitelezői érdekvédelmét szolgálják, így ezek megsértésének a társaság érdekeire történő hivatkozással nyilvánvalóan önellentmondó és elfogadhatatlan.

A felperesi álláspont szerint, a jelen perben érvényesített kár a felperesi társaság beszámolójában - több éven keresztül - rögzített készpénz-állomány hiányában testesül meg, így az alperes által a társaság esetleges követeléseit illetően felhozottak nem bírnak jelentőséggel, kárenyhítési kötelezettségként azok érvényesítése a felperes oldalán nem jelentkezik.

Megállapítható tehát, hogy az alperes mint a felperesi gazdasági társaság ügyvezetője, az őt terhelő fokozott gondossági kötelezettséget megsértve, a társaság vagyonával nem megfelelően gazdálkodva, a társaságnak jogellenesen és felróhatóan kárt okozott. Másodfokú költsége összegét a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) és b) pontjai, valamint (5) bekezdése, illetve 4/A. §-a alapján 500.785 forint + áfa összegben kérte megállapítani.

A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a döntése alapjául szolgáló tényállást helyesen állapította meg, s helytálló az abból levont jogi következtetés is.

Az alperes által a felszámolás kezdő időpontját megelőző nappal mint fordulónappal elkészített tevékenységzáró mérleg a Pp. 196. § (1) bekezdés d) pontja szerint teljes bizonyító erejű magánokiratnak minősül, mely az ellenkező bizonyításáig teljes bizonyítékul szolgál arra, hogy kiállítója az abban foglalt nyilatkozatot megtette, illetőleg elfogadta, vagy magára nézve kötelezőnek ismerte el. A közbenső mérlegben az alperes mint a felperes ügyvezetője által megtett nyilatkozatot maga az alperes sem tette vitássá, azonban arra hivatkozott, hogy annak tartalma - a felperes készpénzállományát illetően - nem felelt meg a valóságnak. Az alperes a saját, képviselői minőségben, a tevékenységzáró mérlegben tett nyilatkozatának valótlanosságát kívánta bizonyítani az elsőfokú eljárás során. Átvételi elismervényeket csatolt annak igazolására, hogy a tevékenységzáró mérleg készítésekor az adós (felperes) a mérlegben feltüntetett pénzeszközzel nem rendelkezett.

E körben az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékokat helyesen értékelte: a 2001. és 2002. évből származó átvételi elismervények - különös tekintettel arra, hogy a felperes 2002. és 2003. éves egyszerűsített beszámolója is 20.000.000 forintot meghaladó pénzeszközt tartalmaz - nem bizonyítják azt, hogy a tevékenységzáró mérlegben feltüntetett pénzeszközzel az adós (felperes) a felszámolás kezdő időpontjában nem rendelkezett, a tevékenységet lezáró mérlegnek ez a tétele téves, s az ott feltüntetett összeg a felperes gazdálkodása körében már a felszámolás kezdő időpontja előtt felhasználásra került. Ezt a jogszabály által kötelezően vezetendő számviteli nyilvántartások nem támasztják alá; ha voltak is ilyen kifizetések, azok könyvelésre nem kerültek; ezt támasztja alá az alperes fellebbezésében tett kijelentése: „amennyiben a kifizetések könyvelésre kerültek volna, úgy annak adótartalma is terhelte volna a társaságot, ezért a kifizetéseket mint készpénzt vettük figyelembe.” Az e körben tanúként kihallgatott ... **Gy.T.** vallomását a tanú érdekeltségére tekintettel helyesen hagyta figyelmen kívül a tényállás megállapításánál.

A felperes felszámolásának kezdő időpontjára tekintettel irányadó, a csődeljárásról, a felszámolási eljárásról és a végelszámolásról szóló, az 1993. évi LXXXI. törvénnyel, illetve az 1997. évi XXVII. törvénnyel jelentősen módosított 1991. évi XLIX. törvény (többször módosított Cstv.) 46. § (1) bekezdése értelmében a felszámoló felméri a gazdálkodó szervezet vagyoni helyzetét és a vele szemben támasztott követeléseket; a 48. § (1) bekezdése alapján a felszámoló az adós követeléseit esedékességgel behajtja, igényeit érvényesíti, és vagyonát értékesíti. A többször módosított Cstv. 3. § (1) bekezdés e) pontja értelmében vagyon mindaz, amit a számviteli törvény befektetett eszköznek vagy forgóeszköznek minősít. A számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 28. § (1) bekezdése értelmében a forgóeszközök csoportjába a mérlegben a készleteket, a vállalkozó tevékenységét nem tartósan szolgáló követeléseket, hitelviszonyt megtestesítő értékpapírokat, tulajdoni részesedést jelentő befektetéseket, pénzeszközöket kell besorolni. A felszámoló az adós vagyonának felmérésekor az adós ügyvezetője által készített és neki átadott záróleltárból és tevékenységzáró mérlegből indul ki [többször módosított Cstv. 31. § (1) bekezdés a) pont], eszerint követeli az adós felszámolási eljárás hatálya alá tartozó vagyonának átadását. Az alperes a tevékenységzáró mérleg tartalmával szemben nem tudta hitelt érdemlően bizonyítani, hogy a felszámolás kezdő időpontjában nem rendelkezett a felperes által követelt pénzeszközzel. Ebből következik, hogy a felszámoló megalapozottan követelte a tevékenységzáró mérlegben feltüntetett pénzeszköz átadását az alperestől, aki, miután ennek nem tett eleget, kártérítés jogcímén felel annak megfizetéséért.

A fellebbezésben felhozottakkal ellentétben a kártérítésnek a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdésében meghatározott feltételei fennálltak. A kár, a felperes (adós) vagyonában bekövetkezett csökkenés az alperes felróható magatartásával, a zárómérlegben feltüntetett pénzeszköz átadásának elmulasztásával állt okozati összefüggésben, s e magatartás (mulasztás) - mivel a Csődtörvény idézett szabályaiba ütközik - jogellenes. Az alperes által a kártérítési felelősség alóli kimentés körében felhozottak - különös tekintettel a Gt. [1997. évi CXLIV. törvény]

29. § (1) bekezdésében, a vezető tisztségviselőktől elvárt fokozott gondosságra - nem voltak alkalmasak. Az alperes a kimentés körében saját számviteli, adózási szabályokat megsértő, illetve figyelmen kívül hagyó eljárására hivatkozott; ez akkor sem lett volna alkalmas a kártérítési felelősség alóli mentesülésre, ha az az állítása bizonyított volna, hogy tevékenységét az adós működőképességének megőrzése motiválta volna. Az alperes felelőssége szempontjából nem releváns az az állítása, hogy a felperesnek jelentős (36 millió forint) követelései vannak, hiszen ez nem változtat azon a tényen, hogy az alperes a házipénztárban szerepeltetett összeget nem adta át a felszámolónak. Ugyancsak nem volt az alperes javára értékelhető az a személyes meghallgatása során előadott tény sem, hogy a házipénztárt ténylegesen édesapja, ... Gy.T. kezelte, illetve, hogy az egyszerűsített éves beszámolókat - melyeket nem vitásan aláírt - nem ellenőrizte, hiszen mint ügyvezető az alperes felelős volt a felperes gazdálkodásáért. Az ilyen magatartás nem felel meg az általános elvárhatóság, s különösen nem a fokozott gondosság követelményének.

A fenti indokok alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Mivel a fellebbezés nem vezetett eredményre, a másodfokú eljárásban pervesztes alperes köteles megfizetni a felperesnek - az ügyvédi képviseletével összefüggésben felmerült, s a másodfokú eljárásban kifejtett tevékenységgel arányosan megállapított, általános forgalmi adót is tartalmazó - 250.000 forint másodfokú perköltséget, továbbá az államnak - külön felhívásra - 900.000 forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket [ltv. 64. §, 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés].

Budapest, 2008. december 5.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.
a tanács elnöke

dr. Vuleta Csaba s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Mária s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)